

Lauren Layne

VLCI
— ❖ — Z — ❖ —

WALL STREET
KENNEDY

— ❧ — V L C I — ❧ —

Z WALL STREET:

KENNEDY

Lauren Layne

— ❧ — **VLCI** — ❧ —
Z WALL STREET:
KENNEDY

přeložila Blažena Kukulišová

Anthovi.

*P. S. Jednoho dne v šachách vyhraju.
Prozatím to za mě dělají moje hrdinky.*

ČÁST PRVNÍ

1

úterý, 26. března

„Fajn, a jak jsme na tom s ledovou sochou?“

Kate Henleyová nechala nezodpovězenou otázku viset ve vzduchu asi o sedm vteřin déle, než bylo příjemné, s nadějí, že tazatelka *uslyší*, jak je ten dotaz směšný, a odvolá ho.

Claudia Palmerová jenom zamrkala řasami, které možná byly a možná taky nebyly skutečné, a čekala na odpověď.

Kate si v duchu maličko povzdechla. V průběhu let ten povzdech ovládla přímo mistrovsky. Nikdo jiný nepoznal, že se něco děje, ale Kate tím na chvíli získala tiché potvrzení toho, že má pravdu, přestože si to druhá osoba neuvědomovala. Zatím.

Pokud se ve svých sedmadvaceti letech něco naučila, tak to, že když vás podceňují, skrývá se v tom jistá moc. S výškou sto pětapadesát centimetrů, fádnicími hnědými vlasy, fádnicíma hnědýma očima a se zálibou v rozumném oblečení byla Kate královnou nenápadnosti, kdykoli to potřebovala. Jindy podceňování nebylo moc přínosné, ale spíš příšerně otravné.

Třeba teď.

„Ještě na tom pracuju,“ odpověděla konečně. „Obecně platí, že na jaře, které je teplejší než obvykle, bude ledová socha vysoká sto osmdesát čísel nákladná záležitost.“

Claudia záležitost odbyla zkušeným, dramatickým mávnutím ruky. „Ale jdi. Když to Givenchy zvládne v Miláně v srpnu, na Manhattanu to pro nás bude v dubnu hračka.“

Kate na svém iPadu nenápadně zkontrolovala čas: 14:14. Nejradši by Claudii zatleskala. Šéfova přítelkyně vydržela celých čtrnáct minut, než při schůzce zmínila jednoho ze slavných návrhářů, s nimiž se znala. Nový rekord.

„Takže to zaříd,“ řekla Claudia a znovu nakoukla do malého kroužkového bločku. „Ještě jsem se nerozhodla ohledně dodavatele ústřic. Slyšela jsem chválu na Oysters XO. Už jsi s nimi někdy spolupracovala?“

„Jistě, několikrát,“ odpověděla Kate. „Ale...“

„Bezva, možná ti svěřím i tenhle úkol.“ Claudia si poklepala na ret rudým nehtem s dokonalou manikúrou. „Pomyslím na mix z východního a západního pobřeží. Co si o tom myslíš?“

„Myslím, že Kennedy je na ústřice alergický,“ namítla Kate.

Claudia ani nevzhlédla. „No a? Na téhle oslavě nebude jen on.“

Hm. „Vždyť je to oslava jeho narozenin.“

Claudia se evidentně nenaučila vzdychat potichu, její povzdech byl slyšitelný a mrzutý. „Kennedy chápe, že lidé mají ústřice rádi, i když on si je dopřát nemůže. Bude tam pro něj jiné jídlo.“

A dost možná bude z ledové sochy s jeho podobou natolik zděšený, že si ani nevšimne ústřic, které nemůže jíst, kapely hrající covery od Maroon 5, kterou nesnáší, a toho, že spoustu hostů vůbec nezná...

Kate neměla daleko k tomu, aby Claudii sdělila, co přesně si o jejích plánech na party myslí, jenže vtom se Kennedyho přítelkyně natáhla přes stůl v zasedačce a dotkla se její paže. „Ještě jednou díky, že mi s tím pomáháš. Jeho máti se mi opakovaně nabízela, ale pro mě je důležité předvést Diane, že to dokážu sama. Že mám jejího syna ráda stejně jako ona.“

Kate se nuceně usmála, ačkoli osobně pochybovala, že někdo, kdo s Kennedym Dawsonem chodí dva měsíce, by ho mohl mít rád *stejně jako jeho vlastní matka*. Nemluvě o tom, že Claudia zdaleka všechno neřešila „sama“. Kate měla mít víc rozumu, když se jí Claudia zeptala, jestli by s ní mohla „probrat pár nápadů“ na malou sešlost jako překvápko pro Kennedyho.

Kate ve skutečnosti přípravou té pitomé party trávila skoro tolik času, kolik jí zabrala práce ve funkci Kennedyho asistentky, a věděla celkem jistě, že většinu věcí zařizuje ona a z celé záležitosti se klube děsivý cirkus.

„Určitě si toho bude cenit,“ řekla Kate vyhýbavě. „Ale jestli ti můžu něco poradit...“

„Claudie? Co tady děláš?“

Kate na zlomek vteřiny znehybněla jako vždycky, když zaslechla *jeho* hlas, a to gesto bylo téměř stejně časté a nepostřehnutelné jako její povzdechy.

Claudia se okamžitě napřímila, ladně se zvedla na dlouhé nohy a přistrčila svůj zápisník přes stůl ke Kate.

Jelikož Claudia a Kennedy věnovali všechnu pozornost sobě navzájem, Kate si dopřála to potěšení a obrátila oči v sloup nad rychlostí, s níž od něj dala Claudia ruce pryč. Jako kdyby chtěl Kennedy doopravdy hrábnout po tom malinkém nepraktickém notýsku, který měl – Kate jej prolisťovala – *možná* tak dvacet stránek.

Většinu z nich zaplnily přemrštěné nápady k oslavě. Na jedné stálo jednoduše *hrdličky*.

Kate se nad tím pouсмála. Vlastně by to Kennedymu patřilo, mít na své oslavě hrdličky. Kdyby se jí Claudia zeptala, co si o tom myslí, Kate by s velkým potěšením lhala, jako když tiskne.

No jasně! Kennedymu by se moc líbilo vidět houf děsivých ptáků na oslavě narozenin, o níž neví a nejspíš ji nechce mít, protože překvápka nesnáší ještě víc, než nenávidí oslavy...

Kate zvedla svůj iPad a Claudiin zápisníček, otočila se a vzápětí litovala, protože v unáhlenosti zahlédla, jak Claudia líbá Kennedyho na ústa.

A nemusela si stoupnout na špičky, všimla si. Claudia Palmerová si nejspíš ani bez podpatků nemusí nikdy stoupat na špičky, když se líbá s nějakým mužem. Tahle bývalá modelka měřila sto osmdesát centimetrů, což Kate věděla, protože si to vyhledala. Byla na to pyšná, že ji šmíruje na internetu? Nijak zvlášť. V průběhu let ale zjistila, že udělat si předem malý průzkum ohledně nejnovějších milenek svých tří šéfů se může hodit pro případ, že věci naberou dramatický spád, a to se stávalo často. Kdo tahle dramata řešil? Pozor, přijde odhalení: kluci ne. O následky neblahých romantických výpadů svých šéfů se musela postarat *Kate*.

S Ianem a Mattem si už samozřejmě nemusela dělat těžkou hlavu. Dva z jejích šéfů se hezky usadili a stal se z nich problém jiné ženy. Zůstal už jenom jeden...

Kennedy se jí podíval do očí jen pár vteřin poté, co se jeho rty odtrhly od Claudiiných úst, a přestože Kate sílu toho pohledu snášela skoro každý den po dobu šesti let, nikdy se neminul účinkem a vždycky to s ní trochu zamávalo.

Kennedy Dawson byl až nesnesitelně pohledný oním autoritativním způsobem vyšších tříd jako Kennedyové, po nichž dostal jméno. Jeho vlasy v hnědém odstínu, spíš tmavším, tvořily křtici soupeřící hustotou a leskem s tou,

jakou má vévodkyně z Cambridge. Zlatohnědé oči lemovaly dlouhé řasy, o nichž si Kate jednou troufla pronést komentář a sklidila zavrčení. Všechno na něm působilo seriózně. Husté obočí se často sklánělo do zamračeného výrazu, ústa se neusmívala a ostře řezaná čelist byla velmi často napjatá.

Asi jako teď.

Kate se v reakci na jeho neproniknutelný pohled posměšně usmála a z toho, jak přivřel víčka, vycítila, že viděl její úšklebek i to, jak obrátila oči v sloup.

„Co máte vy dvě za lubem?“ zeptal se a adresoval otázku Kate, nikoli ženě, která se k němu tiskla.

„Vedeme holčičí řeči!“ zavřikala Claudia. „Navzájem se poznáváme. Stavila jsem se za tebou, ale nebyl jsi tu, tak jsem místo toho hodila řeč s Kate.“

Kennedy se na ni podíval a zamračil se. Pořád zaka-boněný. „Jsem tady. Byl jsem ve své kanceláři. Jak moje *asistentka* ví. Mohla ti říct, ať jdeš dál.“ Podrážděně na Kate pohlédl.

„Ušetři mě,“ prohlásila Kate otráveně, vstala a zamířila ke dveřím zasedačky. „Ale fajn, uložím si to do paměti. Až budeš mít příště telefonát se svým největším investorem, který jsme s jeho asistentkou koordinovaly dlouhé tři týdny, dám určitě všem vědět, že jsi ve svém kanclu a můžou jít v poklidu dál.“

„Vím jistě, že kdybych vešla *já*, Kennedymu to nebude vadit,“ řekla Claudia s vroucím úsměvem, přitiskla mu nos ke tváři a dala mu jakýsi podivný eskymácký polibek.

Když Kate dvojici mýjela, zachytila Kennedyho pohled a sladce se usmála. Škubl sebou a snažil se to neúspěšně skrýt. Věděla, že jediné, co nesnáší ještě víc, než když ho někdo ruší při telefonování, jsou veřejné projevy náklonnosti.

Jen počkej, až uvidíš ledovou sochu v životní velikosti s tvou podobou, pomyslela si Kate, zatímco vycházela ze zasedačky. Bude hned vedle ústřic, které nemůžeš jíst.

„Á, tady jsi.“ Na ramena jí dopadla velká mužská paže a jeden z dalších šéfů, Matt Cannon, s ní srovnal krok. „Nezlob se.“

„Cos provedl?“ zeptala se, projížděla ve svém iPadu maily a snažila se nebýt našťvaná, že za tu krátkou dobu, kdy s Kennedyho přítelkyní probírala korýše, jí přišla spousta nových zpráv.

„Dnes ti to moc sluší,“ řekl Matt. „A hezky voníš. Moc hezky. Nový parfém?“

Kate nepoužívala parfém.

„Matthewe.“ Zastavila se u svého stolu a shodila z ramen jeho paži. „Prosím, pověz mi, žes to neudělal.“

„Neudělal co?“ Zvedl její sešívačku a předstíral, že si ji prohlíží. Matt byl krásný mužský se světlými vlasy a laškovnými modrými očima. Taky měl geniální schopnosti a jako „zázračné dítě“ vzal Wall Street ztečí, když mu bylo něco málo přes dvacet. A byl laskavý a okouzující. Kate ho měla moc ráda, jenže Matt měl jeden vážný nedostatek...

Vzdychla, tentokrát opravdově, ne potichu. „Jo, udělal.“

„Co provedl?“ zeptal se další mužský hlas. „Už zase spravoval svůj kalendář?“

„Spravoval je silné slovo,“ zabručela Kate před Ianem Bradleyem, svým třetím šéfem, klesla na židli u stolu a naje-la v počítači na Mattův časový rozvrh pro následující den.

„Je to hodně zlé?“ zeptal se Matt a natáhl krk, aby viděl na monitor.

„Přijde na věc,“ odtušila a hned začala klikat myší a napravovat škody. „Jak moc se chceš sejít s Jarodem Lanhamem ve stejnou dobu, kdy máš oběd se Sabrinou, a Sam se Samem s tebou ve stejný čas hodlají probrat první kvartál?“

„Bezva!“ pochválil ho nadšeně Ian. „Šéfové, manželka a nejlepší klient, který s tvou ženou kdysi randil...“

„Nerandili spolu,“ zavrčel Matt a zadíval se prosebně na Kate. „Můžeš to napravit?“

„Hotovo,“ prohlásila, zamkla monitor a zvedla mobil. „Poslala jsem Jarodovi návrh se změnou termínu na pátek, potvrdila jsem schůzku se šéfy a...“ Zvedla mobil. „Sabrině jsem poslala textovku, jestli by místo oběda brala šťastnou hodinku.“ Telefon zabzučel a Kate si přečetla zprávu od Sabriny Crossové, Mattovy manželky a jedné ze svých nejlepších kamarádek. „Píše, že klidně.“

„Miluju tě,“ odpověděl Matt. „Jsi nejlepší. A tak hezká. Není hezká, Iane?“

„Moc pěkná.“

Kate po Ianovi střelila podezřívavým pohledem. „Cos udělal ty?“

Vcucl tváře a dělal, že přemýšlí. „Kdyby si Lara dejme tomu připadala trochu vystresovaná kvůli svatbě a já jí řekl, ať se uklidní...“

Podívala se na něj. „Prosím, pověz mi, žes doopravdy neřekl slova *uklidni se* ženě, která plánuje vaši svatbu.“

„No...“

„Probůh,“ zabručela Kate a její palce už pilně pracovaly na další textovce, již hodlala napravit škody u Lary McKenzieové, Ianovy snoubenky. „Pokud to s vámi dvěma takhle půjde dál, aspoň mám jisté, že si udržím flek.“

A myslela to vážně. Teoreticky samozřejmě pracovala pro Kennedyho, Matta a Iana. *Technicky vzato* byli oni šéfové a ona jejich osobní asistentka. Všichni ovšem věděli, kdo ve skutečnosti tahá za nitky.

Nejednalo se o typické uspořádání, ti čtyři se ale znali už dlouho – ve Wolfe Investments začínali téhož roku v rozmezí jednoho měsíce. Kluci pracovali jako řadoví

makléři a Kate si tehdy kladla za cíl hlavně získat zaměstnání, kde bude mít pojištění očí, příspěvek na penzijní připojištění a možnost využít své mimořádné organizační schopnosti.

Ve firmě byla vysoká míra vyhoření a jen málo začínajících makléřů to dotáhlo na vyšší úroveň, ale všichni tři muži, jimž asistovala, byli povýšeni na ředitelskou pozici. A přestože si podle protokolu měl každý z nich vybrat svou osobní asistentku, všichni si vybrali – ano, ji.

Všem to takhle vyhovovalo. V prostředí Wall Street, kde se to hemží pitomci, přálo Kate štěstí natolik, že měla nejen jednoho šéfa, co není úplný debil, ale hned tři, kteří si jí vážili a přátelili se s ní.

Výsledkem bylo několik šiléných let, ale Kate by neměnila ani na chvíli. Vlastně ne tak docela. Ráda by se obešla bez Mattovy záliby v rozvrtávání svého kalendáře. A taky si úplně nelibovala v časech před Larou, kdy nejdou uhlazovala Ianovo rozpačité *Jejda, s tou jsem spal; A já, s tou taky*.

Co se týče Kennedyho...

„Hej, koho to tu vidím? Mé dva oblíbené kluky!“ zvolala Claudia, pustila Kennedyho paži a šla se s nimi pozdravit.

Kate věděla, že je to přízemní, ale bezděky se bavila tím, jak Matt trošku zakoulel očima nad Claudiinou přemrštěnou rutinou se vzdušnými polibky.

Claudia poplácala Ianovy bicepsy. „Iane Bradley, tebe jsem už neviděla celou věčnost! Odmítáš každé moje pozvání na dvojité rande.“

Ian dal Claudiině svědomitě pusku na tvář. „Promiň, zlato. Máme spoustu práce s plánováním svatby.“

„Jasně! Připomeň mi znovu, kdy bude ten velký den?“

„Měl být na Valentýna, ale na poslední chvíli jsme změnili lokaci a posunuli to na červen.“

„Ó, z tvé drahé děvenky bude červnová nevěsta!“

Matt se podíval na Kate a naznačil ústy: *Drahá děvenka?* Semkla rty, aby nevyprskla smíchy při představě, co by na ten popis řekla Lara, drsná agentka FBI.

Kennedy si jejich reakce všiml a vlepil Mattovi pohla-
vek, za což si od Claudie vysloužil udivený pohled.

Kennedy její tichou otázku ignoroval a zeptal se: „Jsi připravená jít na oběd?“

Matt mrkl na svoje rolexky. „Oběd? Je půl třetí,“ namítl.

„Gratuluju, Kate, konečně jsi Matta naučila poznávat čas!“ zvolal Ian.

„Kéž by,“ opáčila.

„Abys věděl, to už jsem zvládl před pár lety,“ ohradil se Matt. „Spíš mi dělá potíže sledovat, jaký je zrovna den...“

„Víš to jistě?“ podotkl Kennedy. „Protože dnes ráno se nezdálo, že bys zvládal poznávání hodin, když jsi na běh o šesté dorazil se čtyřminutovým zpožděním.“

Ian se otočil ke Claudii. „Ještě není příliš pozdě. Zachraň se.“

„Myslím, že je rozkošný,“ prohlásila Claudia a vzala Kennedyho za ruku. „Půjdeme?“

Kate odvrátila zrak pod záminkou, že kontroluje elektronickou poštu, ale stihla si všimnout, jak na ni Matt hledí. Na chvíli mu pohled oplatila a Matt jí věnoval náznak úsměvu, který působil trochu smutně.

Nebyla úplně pitomá. Věděla, že se všichni její přátelé domnívají, že je zabouchnutá do Kennedyho Dawsona. Nebyla. Už ne.

Jen nevěděla, jak jim to má vysvětlit. Dokázala stěží přiznat i sama sobě, že kdysi v těch pošetilých časech, kdy byla mnohem mladší a plná ideálů, jednou vzhlédla od počítače, zachytila pohled svého nového šéfa a v tu chvíli se do něj – připitoměle – zamilovala až po uši. Takovou tou

všestravující „láskou“ s motýlky v břiše a fantazírováním o svatbě, láskou, jaká je obvykle vyhrazena osmačkám a postavám od Disneyho. Ve své naivitě si dokonce myslela, že když on hned uhne pohledem, jakmile se podívá jeho směrem, možná to něco znamená. Bláhově uvěřila, že ji tajně pozoruje, stejně jako se ona dívá na něj víc, než je nutné.

Jenže pak ji do tváře udeřila realita. *Silně.*

Kate před pěti lety nedopatřením vyslechla rozhovor svých tří šéfů, kteří spolu probírali, jak je nepředstavitelné, že by s ní někdo chodil. Kennedy to přesně vyjádřil slovy *Fakt není neodolatelná* a pak navrhl, aby všichni souhlasili, že s ní nebudou nikdy randit. Slyšet, jak s tím Ian a Matt souhlasí, ji trochu mrzelo – to je koneckonců lidské. Ale poslechnout si, jak ji Kennedy ledabyly zavrhl, jí málem vyrvalo srdce z těla.

A přesto... cítila vděk. Opravdu. Skutečně. Přesně tohle potřebovala, aby se vyléčila z dětinských představ o lásce. Nemluvě o tom, že už věděla naprosto zřetelně, co chce: někoho, komu *bude* připadat neodolatelná. Někdo takový existuje. Musí jen... počkat.

„Mám hlad,“ prohlásil Matt. „Máte taky hlad?“

„Právě jsi Kennedyho sprdl, že jde na oběd o půl třetí...“
Matt ho zpražil pohledem a Ian se zarazil. „Jo, něco bych si dal. Kate, pojďme se najíst.“

„Mám práci,“ namítla, ale Ian už táhl její židli od stolu a Matt jí podával kabelku.

Nakonec je nechala vzít ji na oběd. Ne protože byli její šéfové, ale protože se přátelili. A i když by to nahlas nepřiznali, věděla, že se snaží pomoci jí, aby se netrápila tou záležitostí s Kennedym a Claudií. Čehož si Kate opravdu cenila, přestože se namáhali zbytečně. Její srdce tu poblázněnou lásku ke Kennedymu překonalo už před

lety a v hlavě měla až moc chytrý mozek na to, aby svého šéfa dosud milovala.

Tělo po něm bohužel dosud *toužilo*, iracionálně, nemožně a otravně.

2

úterý, 26. března

Kennedy pohlédl na pendlovky na zdi své kanceláře, starožitné hodiny, kvůli nimž si ho přátelé neustále dobírali. O půl osmé ještě ani zdaleka nekončil s prací.

Pozdní oběd s přítelkyní nejspíš nebyl nejchytřejší rozhodnutí. Jenže kdyby Claudii *nevzal* na oběd, chtěla by s ním jít na večeři a vyptávala by se, jestli má chuť na sushi, něco italského nebo se chce podívat do toho či onoho nového módního podniku ve West Village, a ať už by se ocitli kdekoli, nevyhnutelně by tam objednala hromadu zeleniny.

Místo toho ve tři snědla polovinu Cobb salátu a pak mu čtvrt hodinu vykládala, že po tak pozdním obědě *rozhodně* nebude mít hlad na večeři. Jedna z nečekaných výhod chování s modelkou spočívala v tom, že Claudia trávila spoustu času přemítáním, kdy by *neměla* jíst, což znamenalo, že nemusel absolvovat obvyklý stereotyp raných námluv a horko těžko rezervovat stůl ve všech newyorských restauracích, které právě frčí.

A Claudia už vlastně nepracovala jako modelka – tuhle kariéru měla za sebou, což bylo ještě lepší. Ve třiatřiceti

vypadala senzačně, ale rozhodla se „vzdát takového života“, řečeno jejími slovy, a věnovat se „filantropickému úsilí“. Rovněž její slova.

Kennedy měl zpočátku jisté pochybnosti vzhledem k tomu, že je prostřednictvím schůzky naslepo seznámila jeho matka, ale tentokrát musel mámu pochválit. Měl teď krásnou přítelkyni, která většinu času trávila sháněním peněz pro charitu, a co se týče vtíravosti, držela se na úctyhodném sedmém stupni z deseti, přičemž desítka znamenala *potřebuju prostor, krucinál*.

Ačkoli pokud měl být Kennedy naprosto upřímný, a to byl skoro vždycky, poslední dobou se na něj Claudia lepila čím dál víc.

Nelíbilo se mu, že si zvykla objevovat se uprostřed dne bez ohlášení v jeho kanceláři. Dnes ji musel vzít potřetí v jednom týdnu na oběd, aby jejich asistentku přestala otravovat bůhví jakými holčičími řeči...

Kennedy si posunul židli o pět centimetrů doleva, což obvykle dělával, aby otevřenými dveřmi viděl na Katin stůl.

Jak očekával, uvítal ho důvěrně známý pohled na její zátylek. Měla rovné tmavě hnědé vlasy, a co ji znal, nosila pořád stejný jednoduchý účes. Tohle se mu na Kate líbilo. Byla předvídatelná. Vyrovnaná. Spolehlivá. Aspoň co se týká pracovních povinností.

Na osobní úrovni ho příšerně štvala.

I v tom ovšem nacházel něco útěšného. S Kate si možná často vzájemně lezli na nervy, Kennedy ale věděl, že jsou stejní. Oba měli rádi klid. Pořádek.

A během několika předchozích let se z ní stal zdroj jeho klidu. *Ztělesnění pořádku*.

I když ho štvala. Což se dělo... pořád.

Kennedy nahlédl do příchozí pošty. Spousta věcí, které se musí řešit, a přesto...

Vstal a šel ke dveřím. Odkášlal si. Věděl, že ho Kate slyšela, protože se její prsty na zlomek vteřiny zastavily, než zase začaly datlovat.

„Všimla sis mé poznámky ohledně George Overbyho?“ zeptal se. „Potřebuju se s ním v pondělí sejít u oběda.“

„Zařízeno,“ odpověděla a prsty jí dál běhaly po klávesnici. „Máš to zapsané v kalendáři, potvrzené od jeho asistentky.“

Kennedy trochu potřásl hlavou, pobavený a současně podrážděný. Tu žádost jí poslal před necelými pěti minutami, ale Kate podle všeho bavilo být neustále o krok napřed. Byla jedna z mála lidí, kteří to dokázali.

Znovu se jí zkusil dostat pod kůži. „Doufám, že budeme někde, kde můžou zajistit...“

„Je to v Augustine. Šéfkuchař o něm ví a postará se, aby měl všechno bez lepku.“

Kennedy zlehka poklepal pěstí o futra. *Sakra*. Byla dobrá. Fakt dobrá. „Děkuju,“ řekl s nevolí.

Konečně sundala prsty z klávesnice, otočila se k němu v křesílku a odpověděla trochu obezřele. „Není zač.“

Kývl hlavou k jejímu počítači. „Na čem pracuješ?“

Zvedla obočí. „*Opravdu* to chceš vědět?“ Zvedla blok žlutých papírů, kam si zapisovala úkoly. Tam a taky do iPadu. Měla složitý systém, k němuž patřila „migrace“, barevné kódování, archivování a ještě něco dalšího, o čem věděl s jistotou, že je to něco trochu nadpřirozeného. Kdyby na takové věci věřil. Což nedělal.

„Vlastně ne,“ připustil. „Ale mrzí mě, jestli musíš být dlouho v práci kvůli tomu, že tě dnes Claudia zdržela.“

„Neřeknu ti, o čem jsme spolu mluvily,“ odpověděla a začala se znovu otáčet k počítači.

Trochu jím zacloumala zlost, zčásti kvůli jejímu předpokladu, že se zeptal, na čem pracuje, jen aby vyzvěděl,

o čem si povídaly s Claudií, a zčásti proto, že měla jako vždy pravdu.

„A vůbec, jsem v práci vždycky dlouho,“ dodala, aniž by se ohlédla.

Byla to pravda. Donedávna *všichni* dělali až do večera. On, Matt a Ian jen zřídkakdy odcházeli z kanceláře před osmou a žádný z nich nekončil dřív než Kate. Ale pak přišla změna: Ian poznal Laru, rozhodl se být věrný jedné ženě a místo vysedávání v kanceláři dával přednost večeři – nebo sexu – se snoubenkou. A bylo o jednoho míň. Potom se Matt oženil se Sabrinou. Zabalil to druhý.

Teď v kanceláři většinu večerů trávili jen Kate a Kennedy, což sice působilo útěšně, ale taky ho to trochu zneklidňovalo, i když ani za nic nedovedl říct proč.

„Měla by ses aspoň něčeho najíst, pokud tady budeš dlouho.“

„Ve tři jsem si s Ianem a Mattem dala cheeseburger a hranolky a probírali jsme práci, takže mě můžeš ušetřit přednášky o dlouhých přestávkách na oběd v pracovní době.“

Kennedy byl rozpolcený mezi přáním usmát se té koušavé poznámce a praštit hlavou do dveří, protože to mezi nimi vždycky skončilo takhle. Hádkou.

„Kate.“

„Copak?“ *Ťuk ťuk ťuk.*

Neotočila se, ale Kennedy čekal a odmítal dokončit větu, dokud se Kate aspoň neohlédne.

Lepší, pomyslel si, když k němu konečně stočila podrážděný pohled. *Mnohem lepší.*

Přísně podle pravidel, usoudil, by mohla být považována za obyčejnou. Vlasy měla obvykle rozdělené pěšinkou uprostřed, nebo přísně stažené čelenkou dozadu. Pokud

se malovala, Kennedy to nezaznamenal. Byla malá – menší než průměr, s útlými rameny a žádnými křivkami.

A přesto se na ni vždycky rád díval. Vypadala... zajímavě. Ne že by jí to někdy pověděl. Možná neuměl vést uhlazené šarmantní řeči jako jeho přátelé, jenže tohle věděl i on: ženě by se nemělo říkat, že vypadá *zajímavě*. Jenže Kate taková byla. Měla velké oči, v koutcích stočené dolů, a nos trochu zvednutý vzhůru ve zvláště podmanivé kombinaci. Plná ústa působila trochu mrzutě, přinejmenším když se Kate dívala na něj...

Kennedy si odkašlal a stočil pohled jinam. *Nepřichází v úvahu*. Ne že by ho Kate přitahovala. Byla příliš nepřátelská, příliš upřímná, prostě... *příliš*. Ani trochu jeho typ. A i kdyby se mu líbila, věděl, že není pro něj. Když s Mattem a Ianem u Wolfeových začínali a došlo jim, že mají senzační asistentku, uzavřeli dohodu:

Kate Henleyová je pro ně z milostného hlediska nedostupná.

Ze všeho nejmíň potřebovali, aby ji někdo z nich svedl, dopadlo to špatně a zůstali by bez nejšikovnější asistentky na téhle planetě.

„*Copak?*“ zopakovala a konečně se k němu otočila tváří.

„Ehm...“ Sakra. Zapomněl, co jí chtěl říct. Snažil se vzhopit. „Promiň, jestli tě Claudia poslední dobou otravuje.“

Kate pokrčila rameny. „To už jsi říkal. Je v pohodě.“ Moc přesvědčivě to neznělo, ale tohle byla celá Kate. Moc toho nenapovídala.

„Co po tobě vlastně chtěla?“

Kate trochu přimhouřila oči. „Možná se se mnou chce jednoduše kamarádit.“

Kennedy se napjal. Nedokázal říct proč, ale představa, že se z Kate a jeho přítelkyně stanou kamarádky, ho

znervózňovala. Věděl, že je to iracionální. Kate se přátelila s Ianovou snoubenkou i s Mattovou manželkou. Sakra, na svatbě Iana a Lary měla být družičkou a před pár měsíci se jako jedna z pouhých dvaceti lidí zúčastnila překvapivě svatby Matta a Sabriny ve Vegas.

Ne že by měl Kennedy v plánu se s Claudií oženit. Chodili spolu teprve dva měsíce.

Kate si setsakra vážil, dokonce ji považoval za kamarádku, ačkoli jen opatrně, takže kolem sebe chodili, ale vzájemně udržovali odstup od milostného života toho druhého. A Kennedymu se ani trochu nelíbila představa, že jeho asistentka a přítelkyně o něm tlachaly v zasedačce.

„Fajn. Hlavně si pohlídej, ať ti nebrání v práci,“ řekl s poněkud nevhodným výběrem slov, což se mu s Kate stávalo často.

Vytáhla obočí. „Dnes večer mi v práci nebrání *Claudia*.“ „Promiň,“ odsekl. „Určitě jsi měla senzační plány.“

Což byla podpásovka. Ranil ji a pochopil to ještě dřív, než v jejích očích krátce zahlédl ztrápený výraz. Rychle se k němu otočila zády.

Do háje. Kennedy byl známý tím, že vždycky jedná s promyšlenou precizností. Lítost u něj nepatřila k dobře známým nebo vítaným pocitům.

V omlouvání se vyznal ještě míň.

„Kate...“

Otevřela ve stole zásuvku a vytáhla sluchátka. Zasunula konektor do počítače a chvíli sluchátka přidržela, aby viděl, že si je zastrčila do uší.

Konec rozhovoru.

Kennedy si povzdechl. Tak jo. Ještě pořád se musel omluvit, ale počká s tím do zítřka. Někdy kolem desáté bývá Kate nadopovaná kofeinem, moc se nestresuje a často se usmívá.

Sice ne na něj, ale možná jednou...
Vždycky může doufat.

3

čtvrtek, 28. března

Nejhektičtějšími dny, kdy člověk míval chuť škubat si vlasy, byly ve Wolfe Investments typicky pondělky, ale tentokrát se čtvrtek hodně snažil dát pondělku na frak.

„Kate Henleyová,“ ohlásila se v telefonu během pěti minut už popáté. „Pan Cannon má právě jednání. Můžu mu něco vyřídit nebo vás přepojit do hlasové schránky? Jistě, moment...“

„Kate Henleyová... Pan Bradley má právě jednání. Můžu mu... Á, dobrý den, paní Stilnerová. Vyřídím, že jste volala.“

„Kate Henleyová,“ řekla, zatímco si do notýsku zapisovala jméno Mary Stilnerové. „Ahoj, Stacey. Díky moc, že ses ozvala. Můžu ti brnknout za chvíli? Nevím, co dělat dřív... Jo, party bude v sobotu. Bezva, díky.“

Zavěsila a celých deset vteřin držela ruku nad sluchátkem s vědomím, že ve dnech, jako je tenhle, přijde vždycky hned několik telefonátů po sobě. Když uplynula celá půlminuta, pomalu ruku odtáhla, aby nezakřikla, že snad mezi hovory konečně nastala pauza.

„Takhle to jde pořád?“

Kate při vyrušení vzhlédla od notýsku a pravou rukou psala dál poznámky. Pak uviděla obličej patřící k mužskému hlasu a pomalu přestala psát.

Tyčil se nad ní Kennedy, ale... ne. Hnědé oči měly světlejší odstín, linie vlasů byla trochu méně hranatá a na ústech mu pohrával... úsměv?

Široký od ucha k uchu. Tak to rozhodně není Kennedy.

Muž k ní napřáhl ruku. „Já jsem...“

„Jack,“ konstatovala dřív, než se stihl představit. „Ty musíš být Jack Dawson.“

„Vinen. A měl jsem tolik smůly, že jsem se narodil pár let předtím, než mým rodičům došlo, že se jmenuju stejně jako ten týpek, co v podání Leonarda DiCapria umřel v *Titanicu*.“

„Tak on *umřel*?“ zeptala se Kate a na chvíli se jí trochu zatřásla brada.

Jack se přestal usmívat a Kate se zasmála. „Žertuju. Já jsem Kate Henleyová a jo, ten film jsem viděla.“ Potřásla mu rukou.

„Á, Kate... jako Kate Winsletová.“

„Páni,“ hlesla ohromeně. „Jak daleko se obvykle dostaneš díky téhle záležitosti s *Titanicem*?“

Přehnaně mrkl. „Až moc daleko?“

„Je to pro tebe opravdu nepříjemné,“ škádlila ho jemně a v duchu žasla, že Kennedyho zná roky a nikdy si nevytvořili vztah, jaký s jeho bráchou snadno navázala za pět vteřin.

I kdyby s Kennedym neměli stejné příjmení, věděla by okamžitě, kdo to je. S Jackem se sice setkala poprvé, ale čtyři Dawsonovy bratry pojila výrazná rodinná podoba.

„Myslela jsem, že jsi v Londýně.“ Pátrala v paměti a vybavila si, že se zabývá nějakým mezinárodním obchodem.

„Teď jsem byl v Paříži.“

„Aha. Přijel jsi na oslavu?“ zeptala se a ohlédla se přes rameno, aby se ujistila, že jsou Kennedyho dveře dosud zavřené.

„Jo, ale taky se vracím do New Yorku natrvalo. Nebo aspoň na dohlednou budoucnost.“

„Á, tak o tom nevím. Rodiče jsou jistě nadšení.“

„Vlastně...“ Strčil ruce do kapes, předklonil se a ztišil hlas. „Jsi mezi prvními, kdo o tom ví. Rozhodlo se to teprve včera. Doufal jsem, že to řeknu Velkému Extrabráchovi osobně. Je tady?“

Kate se usmála. „Víš, že mu takhle říkáš?“

Jack zvedl jedno obočí. „Znáš ho, ne? *Vyžaduje to.*“

„Radši mu ještě zkontroluju kalendář,“ prohlásila, protože Kennedy si často přidával schůzky, aniž by ji o tom informoval, ovšem na rozdíl od Matta to zvládal jaksepatří. „Přijdou na oslavu i další bráchové?“

„Určitě. Fitz teď žije ve městě a John pořád pendluje mezi New Yorkem a Bostonem.“

Kate se usmála jako obvykle, když slyšela najednou jména všech bratrů.

Kennedy, Jack, John a Fitzgerald. Nepochybovala, že kdyby měli Diane a Roger Dawsonovi dceru, jmenovala by se Jackie.

„V kalendáři nic nemá,“ prohlásila Kate a znovu se podívala na Jacka, „ale možná právě telefonuje.“

„Nikdo tam s ním není?“

„Ne. Jenže nesnáší...“

„Vyrušování. Já vím. V pubertě jsem měl pokoj vedle něj.“ Jack zahýbal obočím a Kate se znovu zasmála. „Nasměřuj mě k jeho kanceláři.“ Jack ukázal na několikero zavřených dveří vzadu za ní. „Slibuju, povím mu, žes bojovala jako lvice, abys mě od něj udržela dál, ale přemohl jsem těch tvých... sedm kilo.“